

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön februar 18^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' védencz története.

Angol novella.

Egy decemberi szombat estjén levelet kaptam. Midőn felnyitám, láttam, hogy Moreton Valtertől jó, ki kért, hogy azonnal mint barát 's jogtudós Cambridgeben jelenném-meg nála. A' levél e' szókkal végződék: „utazását levelem vétele után ne halassza sokára. Sürgetős kérelmemnek fölvilágosítását adandja azon változás, melyet találni fog ön Moreton Valterjén!”

Moreton Valterrel ifjú 's férfi korában is ismerős valék; egymáshoz bizalmasok voltunk a' nélkül, hogy egészen barátok letünk volna. Mi társaságát előttem kellemessé tette, az inkább megjegyzéseinek ármányossága, mint köztünk létező rokonérzet volt. Moretonról, főképp' az utósó években, csak keveset hallék: azonban tudám, hogy megházasodott; hogy igen szorultt körülmények közt volt; hogy ipa meghalt, 's Moreton nejére nagy értéket hagyott; hogy neje is meghalt, 's őt mint gazdag özvegyet hagyá hátra; 's ismét megnősült, és három gyermek atyja lön. A' vett levél tartalma következtében alig hiheték mást, mint hogy Moreton Valter veszélyesen beteg 's világi dolgait rendbe hozni kívánja. Moretonnali régi ismeretségem is már rég' fogott volna kérelme teljesítésére birni, de a' körülmény, hogy segítségemet, mint jogtudósát is kívánja, okozá, hogy mielőbbi elutazásomat eltökélém. Következő reggel már igen korán a' cambridgei postakocsin ültem, 's miután sietve ebédeltem, a' trumpington-utzába mentem.

Változásra voltam elkészülve, de valóban nem olyanra, minőt találék. Moreton Valter még nem lehete negyven éves, 's én őt egészen összeesve, őszbe vegyültt hajakkal, sovány arczczal, halál-sápadtan lelém. Beszéde is megváltozék; szemeiben félnék nyugtalanság volt látható; e' mellett in-gyengeségben látszék szokatlanul szenvedni.

Örömmel fogadott; köszöné, hogy kívánságát olly készséggel teljesítém, 's azonnal kinyilatkoztatá, hogy vagyona felett teendő rendelkezésében hivatalos szolgálatomra van szüksége. Titkolódzása, elszórtóságából azonban nem volt nehéz a' megjegyzést tennem, hogy ő engem még más egyébert is, mint végrendelet tétele végett hívott Cambridgebe. Megváltozott külsejéről, miben őt lelem, mit sem szólltam; de nyilvánítám a' reményt, hogy hivatalos segítségem kívánása nem egészség-körülményi aggodalom következése. Mire ő ezt felelé: „nincs rosszabbul, mint rendesen; de mindig jó készen lenni; — 's ekkor folytatá — „Thorton! jöjjön, lássunk dologhoz!“ — 's mi dologhoz látánk.

Alig kell mondanom, hogy egy utasításra valék készen, az atyai vagyont valami szabály szerint osztani-el — vagy valami szeszélyes megkülönböztetésre, gyermekei, — két fiú 's egy leány, még mind gyenge koruk — közt teendőre — 's nejének halálaigi jövedelmet biztosítandóra. — Nagy volt hát bámulatom, midőn Moreton ur, némelly csekély hagyomány említése után, előtem két egészen ismeretlen személyt, kiknek Moretonnal táplált viszonyukról mit sem tudék, nevezé iszonyú vagyona átalános örököseiül.

Tollamat letevém, reá pillanték, 's megrökönyödve szólék: „Moreton ur, önnek neje 's gyermekei vannak!“

„Nekem gyermekim vannak — szóllt ő — de Isten mentse meg őket azon kincs átkától, melly őket nem illeti!“

„Moreton, Moreton Valter! — volt válaszom — ön igen lélekismeretes. Jól tudom én, hogy a' nagy érték önre első nejéről maradt; de a' nő rendelkezheték e' felől; ő atyjának egyetlen örököse lön, miután ennek három fija szerencsétlenül vízbe fult, mellyben — —

„Csitt Thornton!“ — vága sebesen szavamba olly elváltozott 's különös hangon, hogy az megijeszt, ha e' pillanatban reá nem nézek, 's az arcán elvonult tekintet 's testét megrohant görcsös vonaglást észre nem veszem. Nyilván láttam, hogy itt titok van, 's ennek végére járni eltökéltem.

„Moreton! — szólltam, fölállván hozzá menve 's jobbjom gyengén vállára téve — Moreton! mi egykor társak — csaknem barátok valánk. Ön engem nemcsak mint jogtudóst, hanem mint barátot is hivatott. Itt titok van, mitől ön, mint meggyőződve vagyok, menekülni eltökéltette. — Bár mi legyen is az, nálam biztos helyen van. De nyíltan kimondom, ha ön ártatlan gyermekeit a' nélkül, hogy igaz okát adná, koldusokká tenni eltökéltette, végrendeletét más, nem Thornton fogja elkészíteni.“

„Thornton! — mondá ő innepélyes hangon a' nélkül, hogy szemeit felvetné — igen, itt titok van — egy rettenetes titok — ennek ez éjen fel kell fedeztetni. Ha ez megtörtént, többé sem ön, sem más valaki Moreton barátja nem lehet; de hiszen többé nem is lesz neki barátságra szüksége. — Nyujtson egy kis bort Thornton, 's töltse-le számon; inaim elszakadoztak. — Még egy pohárral! — Most üljön-le; — nem, ne oda. — Ah, ah! — még egy pohárral Thornton!”

Mint Moreton Valter kívánta, egy magas hátú nagy karszékbe ültem, 's miután ő is, valamennyire félre szemeim elől leült; következőleg beszélt:

„Már, mint tudja Thornton, több tiz événél, hogy első nőmet Bellenden, az öreg Bellenden jogtudós ur leányát, nőül vevém. A' nő, mit hasonlóképen tud, egy korábbi házasság gyermeke volt, 's azt is, hogy ipam nagy vagyona (mi később — mindegy miképen — rám szállt) őt, ipamat, vagy inkább második nejének (ki, midőn én nőszülék, már meghalt) gyermekeit illeté. Én éppen nem várhatám, hogy e' vagyon valaha rám szálljon; mert bár igen jól tudám, hogy ha nőmnek nem volna is három mostoha öcsce, az még is atyjára fogna visszaszálni, és még sem lehetett ok a' reményre, hogy három egészséges gyermek meghal, 's Agnesnek helyet csinál. Hallja csak Thornton! én nem pénzért házasodtam, 's azon örökségre gondolat, mellyre később kilátás volt, soha sem jött eszembe. Megmondom önnek, Thornton, mi alkalommal ébredt-fől legelőször a' hozzá való remény. E' tájon járvány dühöng, 's ipamnak három fiját egyszerre meglepé. Mind a' három halálos veszedelemben lebegett. Egy estve, midőn a' kór legmagasb fokára hágott, 's nőm meghallván, hogy bizonytalan, valljon a' három közül csak egy is túlélendi-e az éjt, igen búsnak tetszék, mondám magamban: „'s ha ők meghalának!“ — Ezen ötlet mindig visszatért elmémbe, 's annyira gyönyörködtetett, hogy az egész éjet álmatlanul töltém, 's terveket koholtam, miként fognam a' nagy értéket használni a' nélkül, hogy arra gondolnék, miként még akkor köztünk 's az örökség közt más élet is állt, mint ipamé. Azonban következő reggelen kedvező körülmények mutatkoztak a' betegségnél, 's a' gyermekek ismét folyógyultak. De a' hirtelen támadt remények a' helyett, hogy a' meggyógyulás által megsemmisültek volna, annyira erőt vettek lelkemen, hogy magamat nemcsak a' legkegyetlenebb megghiúsítás felől tartám meggyőzöttnek, hanem azt érzém, hogy az ellenséges történet attól foszta-meg, mi már csaknem kezemben volt. — „Milly közel valék a' kincshez!“ volt a' gondolat, mire mindig visszatértem; 's ha reggelenként hallám, hogy

ez vagy amaz meghalt, ennek közvetlen bosszúság érzete volt következménye. Ön Thornton! tán nem is képes azon érzelem felfogására; én sem valék előbb, míg az azt szülő történetek meg nem estek!“

(Folytatása következik.)

Adrián.

(Vége.)

Végre csengetett a' rendező, és a' szűk ajtón látható volt az elfoglalt Adrián. Próbált átsuhanni, de ezen előtte egészen szokatlan manœuvre nem könnyen sikerült. Az ál-has ellene szegült az előre nyomulásnak, és belső ismeretséget kötött a' függöny meredt és olajozott kötelével, úgy hogy a' frakkot csak hamar hosszú barnás vonalak diszíték. E' rettentő látvány ezer kinokkal metszette a' contrabassista szívét, és az éppen elnémuló orchestrumban nem maradhatott tovább. Fölugrott; heves mozgásával mind saját mind szomszédja kótatámját fölborítá, és hangosan kiáltott, hogy az egész közönség hallotta: „de az ördögbe, Adrián! gondolj legalább frakkomra; dobd-le hasadról a' vánkost, ha oly keskeny az az átkozott ajtó!“ — Hangos nevetés hallatszott minden torokból; képzelheti az olvasó, mennyire megilletődött a' különben is szorongattatásban volt Adrián a' durva bánásmódon és toilettje művészi darabjának elárultatásán. Már elakart szökni, hogy soha se láthassák többé Parisban; de jó geniusa megghiúsította e' szándokát; felre tétette a' semmire kellő hasat, az ifjút pedig ki, a' prosceniumra. Ott állott már; arcza mintha vérrel volt volna elboritva; többi teste mintegy bünösé, kinek belsője oldalát kifurandó, de e' külsőképpen nevetséges helyzete mellett még is oly finom volt iránta a' közönség, hogy a' hangos nevetést megszüntette.

Elkezdte Adrián játszani; maga sem tudta, mit; mert fejében szégyen, bosszú és szomorúság forrtak, és sehogy sem eszmélhetett az oly szorgalmasan betanult, ön maga által szerzett hangművekre. De ő azért állt itt, hogy hegedüljön. Hegedült tehát minden gondolkodás nélkül, 's ujjai genialis kény szerint futottak a' hurokon, és ő nem vette észre a' házban uralkodó mély csendet; nem a' titkos örömet, melly hallgatóinak szemeiből feléje ragyogott; nem a' szelid és ajtatos illetődést, melly mint szép rózsá- és liliom-lapok a' jelenvoltaknak halántékán terült-el; de midőn egy kis szünet után frisebb, élénkebb themára tért, és ezt végezvén, magát meghajtotta, ekkor oly lármás és dörgő tetszési kiabálás harsogott, millyen az opera comique-ban még nem hal-

latott, és még egyszeri maga meghajtása után félájultan tántorgott vissza a' függöny mögé.

Itt a' színházi hivatalnokok leghizelgőbben bókoltak neki, és egy előkelő ur jött hozzá páholyából; dicsérte az ifjú játékát hévvel és dologismerettel: ez pedig nem tudta, mit feleljen. Ajánlván magát az ismeretlen ur, egy lapocskát adott tárczájából az ifjú műkedvelőnek, és mondá: „ifjú barátom, kérem önt, adja-át holnap e' lapot pénztárnokomnak Rue de Montmartre Nro 19. és vegyen-át tőle 500 frankot; ebből csináltasson magának testéhez illő fekete ruhát.“

„Ki ezen ur?“ — kérde Adrián rebegve.

„Talleyrand herczeg“ — volt a' felelet.

Örömittason szaladt haza Adrián a' jó Greoulx urhoz, ki az alatt magában az ifjú mester csudajátékán bámult. — Így végződött a' frakk-komédia nyegedik fölvonása.

V.

Három tized haladt-el óriási léptekkel, és 33 év folyt-le e' hangverseny estéje óta.

1834-ki év nyarán a' nagy status-férfi Talleyrand herczeg — Perigord — a' hyeréi fürdőkben volt rongált egészségének helyre állítása végett. Egész társaság környezte a' ministert egy ház terrassán, melly a' szép középtengerre feküdt, katonai főtisztok, művészekből és tudósokból; és mivel éppen egy jelenvolt énekesnő ariákat énekelt a' „fehér nőből“ és „parisi Jánosból“ — közönségesen beszéd tárgya a' hangászat volt, különösen pedig az említett dalműk szerzője, kit Talleyrand tüzesen dicsért. E' dicsérethez azon észrevételt tevő, miképp' ő mindig szerette az ifjú hangász-főket, 's elbeszélte egyszersmind a' történetecskét az itjú Adriánról, és a' parisi opera comique-ban kölcsönzött frakkról; elbeszélését azon sajnálkozással zárván-be, hogy ő e' fölcsirádzó elmét az akkori szorongató körülmények közt egészen elhanyagolta; és most nem tudja, mi lett azon Adriánból.

Ekkor hirtelen fölállt egy sápadt, halálbeteges külsejű férfi egy szegletben, hol észrevétlenül és csendesén ült. Előlépett 's így szólla: „Monseigneur, azon Adrián én vagyok. Látja ön, mi lett belőlem!“

„Ön? Hogyhogy?“ kérde Talleyrand.

„Igen, én vagyok Boieldieu Adrián!“

Ekkor Talleyrand, a' „fehér nő“ és „parisi János“ csaknem elhaló szerzőjének nyakába borult, és mindketten sirtak a' visszalemlékezés örömében és fájdalmában. Megigérték kölcsönösen,

hogy gyakran meglátogatják egymást: de — egy pár hó mulva Boieldieu Adrián a' szép Père Lachaise temetőben nyugvék. — Pártfogójának halandó tetemei is ott nyugszanak most.

Kún Pál.

PESTI VIZSGÁLÓ.

HIRSZEKRÉNY. — A' tél harmadszor is nyakunkon van, 's ennek hihetõleg hosszú vége is lesz; habár némelyek kora és szép tavaszt jósolnak is. — Alig örültünk a' febr. 10-ki olvasztó napfénynek, már azon napi estve ismét a' hideg északi szél fujta-fel pofáját, 's azóta minden nap nagyobb és nagyobb, sõt már 13-kán csikorgó fagyunk is volt. — Ennek következtében a' tüzi fa mult hét végén mindjárt két v. forinttal megrágult. A' Duna jege igen mélyre lohadt-le; az átjárás rajta most a' hidon alól van. — Bizony meguntuk már a' télnek kemény uraságát. Vajha lerázhatnók már igáját nyakunkról. Én legalább bár akkor lássam, mikor hátam közepét.

Bálozunk folyvást erõsen; az utóbbi táncmulatságok között különös érdekûek voltak: febr. 11-én a' budapesti ifjúság által részvények útján adott vigalom az angol királyné hoteljában — a' nemzeti casinóé 13-kán — a' pesti redut 14-kén „emlék-bál“ czim alatt, melly alkalommal három arany ékszer játszatott-ki emlékül.

Nemzeti casinóunkban a' szokott zene-mulatságok hihetõleg mindjárt az első bõjt-vasárnapon (febr. 28.) fognak megkezdetni. — A' közelgõ bõjt a' zenekedvelõknek többféle élelményt fog hozni. A' budapesti hangászegyesület tavasz-szaki mûelõadásaiban nevezetes 's nagy érdekû új hangmûvekkel lepí meg a' közönséget; névszerint mart. 7-kén Grill Ján. pesti hangázkarmester legújabb nagyszerû szerzeményét „az első Valpurgis-éj“ a' szerzõ saját igazgatása alatt hozza létre. — Ama nagy hírû „Paulus“ oratoriumot (Mendelssohn-Bartholdy szerzeménye), melly után már olly régen sovárgánk, hasonlólag, 's talán már Husvét innepei közben lehetõ legnagyobb pompával 's hangászai népességgel, tehát a' mûhez megkívántatõ legnagyobb szerûséggel adandja elõ. — Minél fogva remélhetni, hogy a' vidékeken lakó zenekedvelõk közül is sokan fognak Pestre berándolni e' classica mûnek meghallgatása végett.

Nemzeti színházunk feb. 12-kén, midõn Stoll ur mint Nemorino legelõszer fellépett, ismét olly tõmve volt nézõkkel, hogy már több be sem férhetett. Miként volt elégedve a' publicum, nem tudom; de azt láttam, hogy földszinrõl az elsõ fvnás után többen elmentek, mit én azért szerettem több másokkal is, mert örülhetünk a' nyertt kényelmesebb helynek. — Lú ngh k. a. mint halljuk „Normát, Don Juant“ 's a' t. tanulja-be, de, mint értesítve vagyunk, már nem Cornega assz. utmutatása alatt.

Shodelné assz. elmenetele innen, mint értesítve vagyok, feb. 15-re volt kítüzve. Hallom, hogy a' közönséghez bucsúnyilatkozatot fog bocsájtani. — „Kívánom, hogy ellenségeit az megengesztelje!“ — mondám minap barátomnak, ki azt nekem hírül adá. — „De — felel ez — van egy ellensége, kit nehezen engesztel-meg valaha. Ez nyilait bizonyosan még a' távulba is lödözni fogja utána, legyen bármelly zugában a' kerekföldnek; 's talán ha Sch-nét a' koporsó fedi, akkor is köveket doband sírjára mindaddig, míg

annyi kö halmozza azt, hogy még fü se teremjen rajta.“ — „Igy hát S-né igazán elmondhatja neki — viszonzám — a' zsoltárnok e' szavait: „hova menjek tekinteted elől uram? Ha égbe megyek-fel, te ott vagy: ha alvilágba-le, jelen vagy.“

TA RY.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' gyermekhimlő Londonban jelenleg igen nyugtalanító fokon dühösködik. Az e' célra rendezett himlőzők kórháza egészen tele van betegekkel, 's ujlag bebizonyodott, hogy Jenner honjában a' himlőoltás nagyon elhanyagoltatott.

Legszigorúbb telek — Az 1840-ki év noha nem erős de még is kora telet hozott. Ezen alkalmat használván egy parisi lap, chronologi áttekintését közli valamennyi télnek, mellyek annyira kemények voltak, hogy a' franczia fővárosban emlékü fennmaradt. Minthogy e' tábla mostani telünk hidegségére is von következtetéseket, tehát csak kivonatban kívánjuk azt közölni. Midőn 358-ban Julian, romai császár, a' tél szakát Parisban tölténé, a' tél, mint mondja, annyira zordon volt, hogy a' folyó jég a' Szajná csak hamar tartós híd képzett. Ennél erősebb volt a' tél 763-ban, 801-ben, és 822-ben, midőn mint azonkorú évkönyvek állitják, a' Seine hét hónapnál tovább volt fagygyal boritva. Igen tetemes hideg volt az 1067., 1210., 1305., 1354., 1358., 1361., 1364., 1408., és 1420-ik esztendőkb. 1433-ik évben Sylvester estéjén befagyott a' Seine és egész 3 hónapig így maradt. Hideg telet említnék továbbá a' történetírók 1460., 1480., 1493., 1507. és 1522-ben. 1544-ben a' bor úgy befagyott, hogy bárdokkal kellett a' hordókból kivágni; 1600. és 1608-ban szintén panaszkodtak a' nagy hideg ellen. Az 1621. és 1822. évek közötti tél annyira zord vala, hogy miatta még délszaki olasz országban is nagy nyomorral küzdöttek, és több ember meg is fagyott. Éppen illy kemény hideg uralkodott Parisban 1638. és 1657. években. 1662-től 1663-ig a' fagy télelő 5-től tavaszé 8-káig tartott; 1676. és 1677. évek közötti télen a' Seine 35 napig volt szakadatlanul jégtorlattal fedve. A' hőmérő feltalálása már a' 16-dik század végébe esik ugyan (szokás szerint az 1590. év vétetik a' feltalálás éveül), és mint az illyenekkel közönségesen történni szokott, feltalálása majd Drebbel Kornél pórnak, majd Sanctoriusnak, és másoktól Galileinek tulajdonittatik. De minthogy elejénte a' légmérő még állandó pontokkal nem jelettetett, melly fontos javítása csak Newton idejétől lett közönségesse: ennél fogva az adatok a' 18. század elejeig annyira ingékonyak és ritkák, hogy csak az 1700-dik esztendőől kezdettek érdekessékké lenni az észrevételek. A' tizenennyolcadik század elejéről a' parisi lap következő légmérői adatokat közöl, mellyek részünkre így módosíthatók: 1709-ben a' hideg Parisban 23, az 1716-ki pedig 18 foknyi volt, 1719-ben 15 centifok. — 1755. valamint 1762-ben egészen befagyott a' Seine; 1767-ben 15 foknyi; 1768-ban 17 foknyi; 1776-ben 19 foknyi, valamint 1783-ban is; 1788-ban 22 foknyi, 1795-ben pedig 23 foknyi; és e' hideg 42 napig tartott! 1798-ban 17 foknyi, és a' hideg tartóssága 32 napi; az 1812-ki év szigorú hidege miatt annyira híres, hogy szabatosunk, mint jó franczia, illy röpke észrevétellel említi azt: „emlékezzünk az 1812-ki táborozásra!“ — 1819-ben a' Seine ismét boritva lön jég-pánczéllal; 1829-ki év telén 1830-ra a' hideg mint 1836-ban

16 és az 1838-ki esztendőben az observatoire légmérője szerint, melly itt min-
taul vétetik, 19 centifok magasságát érte. A' légnék középső mérséklete min-
den egyes esztendőre természetesen változik; de ha egy félszázad közép-
mérsékletét vesszük-fel, úgy Parisra 10 vagy 11 foknyi jut. Kilencz fokos
hideg közönségesen jéggel borítja Seine árjait. Az eddigelé tapasztalt hideg
legfőbb fokát érte-el 1795-ki télen, midőn 23 1/2 foknyi volt; erről élénken
emlékeznek mind azok, kik még e' korból fennmaradtak.

KÜLÖNFÉLE.

Igazítás. — Mult napokban közlőtte a' Regelő Nemes régiség-árus
urnak velem történte összetalálkozását Szombathelyen, mi a' tavali nyár vé-
gén, az adriai tengertől visszajöttemkor esett. Ebbe a' valóság közé több fel-
cizfrázott költemény is csuszott-be. Többi között én sem az emberi élet hosz-
zaságáról, sem Mesmerről sem akkor, sem máskor szót sem tettem; mert az
e' félekén fejemet törni nem szoktam. Mesmer előttem ámitó, annak tartám
mindenkor, fogom is. Továbbá, hogy a' Philoxenos szerzőjének minden nyel-
vünket rontó halálos ellensége, — minden tudja, ki a' tudományos világgal
érintésben van, és így gyűlöldőinek számtalan voltát is. Továbbá én ország-
ismerői dolgok felől soha senkinek, semmi társaságnak egy szót sem írtam
ámbar a' két hazában talán csak én tudnék haszonvehető felvilágosításokat
adni e' részben, én ki olly gondolkodva, olly számolgatva, nyitott szemek-
kel annyit utaztam; ki a' hazát talán csak magam ismerem; ki annyi földet
láttam és kék vizet is. — Az odafüggesztett hirdetéseket én neki nem tava-
li juniushan adtam által, hanem ez idén januarius végén, akkor, midőn egyik
idevaló hirlevél szerkesztőjének is: kinek azon ismeretlen igazságokat köz-
lésül be nyujtom minden órán. Minnek elég tanúsága már csak az is, hogy
én még sept. 6-ikán citrom- és olajfák alatt sétáltam a' magyar tenger-
parton: mit elég flumei ismerősim bizonyíthatnak. Pesten febr. 11-kén 1841.

ÖRMÓS.

Napoleon koporsója látogatói. Télelő 16—24-ig 870.000 személy
látogató-meg Napoleon koporsóját, és pedig következő, mindig öregbe-
dő rend szerint. Dec. 16-kán, mint a' kitétel első napján, a' gyászszünet után
90.000 személy; 17-kén 85.000; 18-kán 100.000; 19-kén 70.000; 20-kán
80.000; 21-kén 100.000; 22-kén 115.000; 23-kán 110.000; 24-kén 120.000
személy.

Fogadás kedve a' parisi dámáknál. — Egy parisi előkelő hölgy,
a' hirlapok tudósítása szerint, nem rég fogadott, hogy Paris várost egészen
megkerüli, és pedig a' külső boulevardokon járva, a' nélkül, hogy ennék,
innék, vagy megnyugodnék. Hárman a' dáma barátjai közül a' fogadást meg-
tartva, egyik gyalog, másik lóháton, harmadik pedig könnyű kocsiban köve-
tendi őt, hogy készen lehessenek a' dámát szükség esetében segíni.

Gazdag örökség. Nem rég halt-meg Londonban Sir Hay Dawkins,
angol nemes ur. Hátrahagyott birtoka 600.000 font sterlingre (6 millio ezüst
ft.) terjed, melly némelly tetemes legatumok levonata után gyermekeire 's
unokáira száll. Az örökség tömegétől fizetendő bélyegtaksák 11.500 fontster-
lingre (115.000. ezüst fra) ruagnak.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Denes-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
ur i ut s z a 453.